

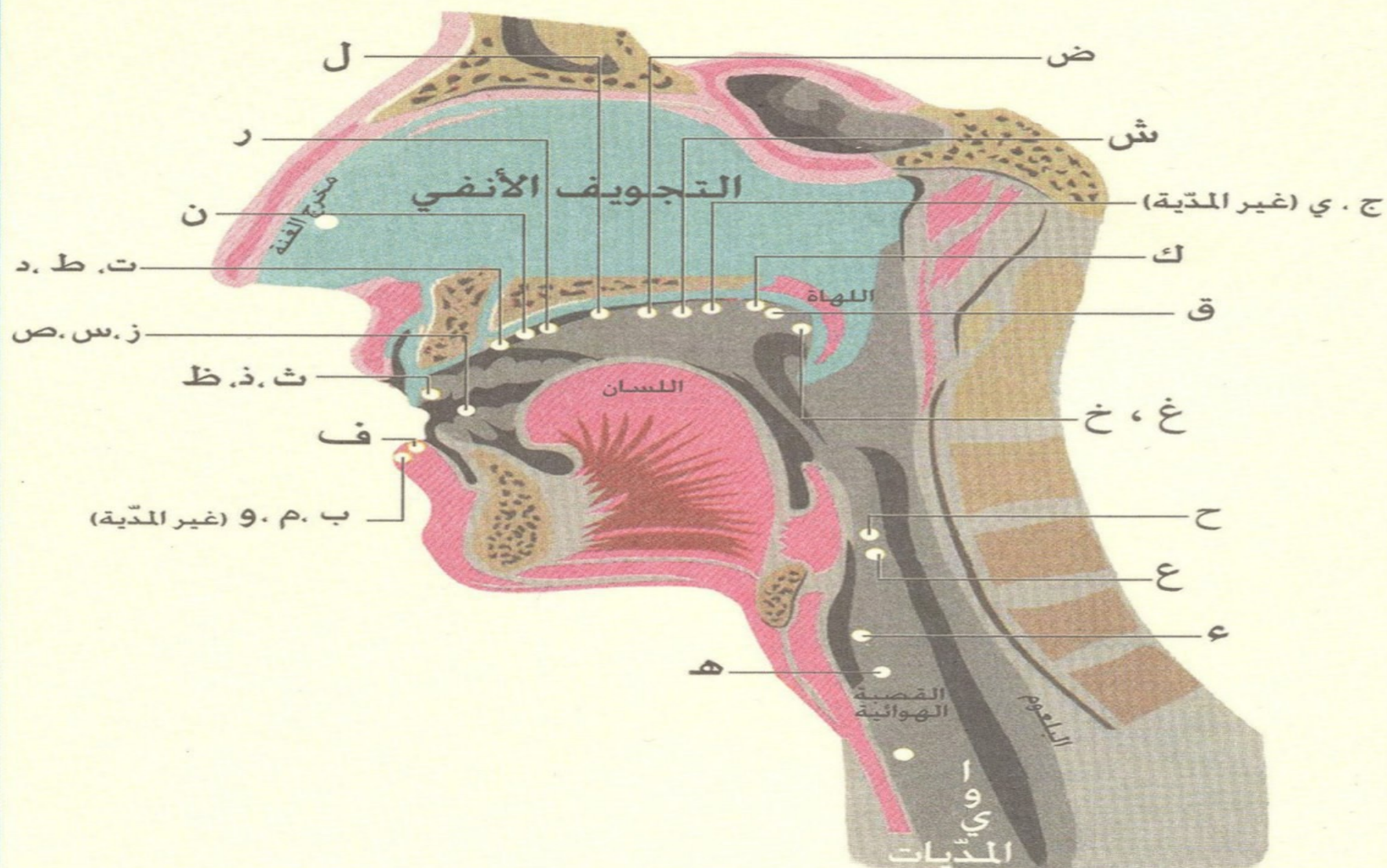
آشنایی با مخارج حروف

{حروفی با تلفظ متفاوت در زبان عربی
و فارسی}

(ح - ع - غ - و - ث - ذ - ظ - ط - ص - ض)

تلفظ صحیح و مفرج حروف در عربی

ح: از حروفی است که از حلق ادا
میشود. به عبارتی دیگر در هنگام خروج
هوا وسط حلق قدری تنگ میشود، که
باعث سایش هوا به دیواره حلق
شده، صدای "حاء" تولید میگردد.

ت

مثال: أَحْسَنَ، أَخَذُكُمْ، بِحَارُ،
حِجَابًا.

ع: از وسط حلق و با همان شرایطی که
مخرج "حاء" داشته ادا میشود با این
تفاوت که هنگام تلفظ "عین" تارهای
صوتی مرتعش و صدا آشکار میگردد.

ت

مثال: أَعْلَمُ، عَسَيْتُمْ، يُدْعَوُ
نَ، نَدْعُ.

غ: از حروف حلقی است و مخرج آن
نزدیکترین قسمت حلق به دهان
میباشد. هنگام تلفظ "غین" همراه با
ارتعاش تارهای صوتی میباشد، مثل
صدایی که در هنگام غرغره نمودن آب
در حلق تولید میشود.

ت

مثال: تَغَابُنٍ، غَرَبَتْ، غَفُورًا، فَرَا
غ

و: در زبان فارسی با چسبیدن لبه
دندانهای پیشین بالا به لب پایین
تلفظ میشود، اما در زبان عربی با
جمع شدن لبها (غنچه شدن لبها) و
ارتعاش تارهای صوتی ادا میشود.

ت

مثال: وَرَاءَ، وُجْدَ، وَحْدَهُ، وَآ
يَا

ن: از سانس سر زبان با لب
دندانهای پیشین بالا همراه با
دمیده شدن هوا تلفظ میشود.
هنگام تلفظ این حرف، نوک زبان
قدری بیرون می آید.

ت

مثال: بُعِثِرَ، کَثِيرًا، ثَمُودُ، يٰۤاَيُّ
ت

ذ: هنگام ادای آن تارهای صوتی به
لرزه در آمده و صدا آشکار
میگردد. باید دقت نمود که هنگام
تلفظ " ذال " وسط زبان پایین باشد
و بسوی کام میل پیدا نکند.

ت

مثال: اذْكُرُوا، عَذَابٌ، كِذَّابًا
، حِذْرَهُمْ

ط: حُرُجُ ظَاءٍ بِحُرُوفِ
"ذال" و "ثاء" یکی است و
همانند "ذال" تلفظ میشود، با این
تفاوت که در ادای حروف "ظاء" زبان
به طرف کام رفته، با آن منطبق
میشود، که این امر سبب درشت
شدن این حرف میگردد.

ت

مثال: عَظِيمٌ، حَافِظٌ، ظُلَلٌ،
ناظِرَةٌ

ص: مخرج "صاد" از برخورد سر زبان با
بن دندانهای پیشین یا بالا (در افراد
مختلف بصورت متفاوت دیده
میشود) ادا میشود. تلفظ "صاد
"درشت ادا میشود.

ت

مثال: فَاصْطَادُوا، قاصِفا،
صالحين، صَبَّوْا

ض: از برخورد کناره زبان با کناره
دندانهای کرسی بالا همراه با
چسباندن زبان به کام، تلفظ
میشود
ت

مثال: فَضْلٌ، ضَلَالٌ، نُضِيعُ،
ضاقَت.

پایان

وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى
بِاللَّهِ وَكِيلًا